

פנוי וואה > 502 > כ"ד אב ה'תש"פ

גילוי דעת

בנימין אן
נפתלי
מה הולך
להיות?

ברלה קרומני עמוד 10

אור טנא עמוד 11

אפרת בדיחי מעודדת לחת עמוד 12

כל אחד
אתה
אבל
לפניך!

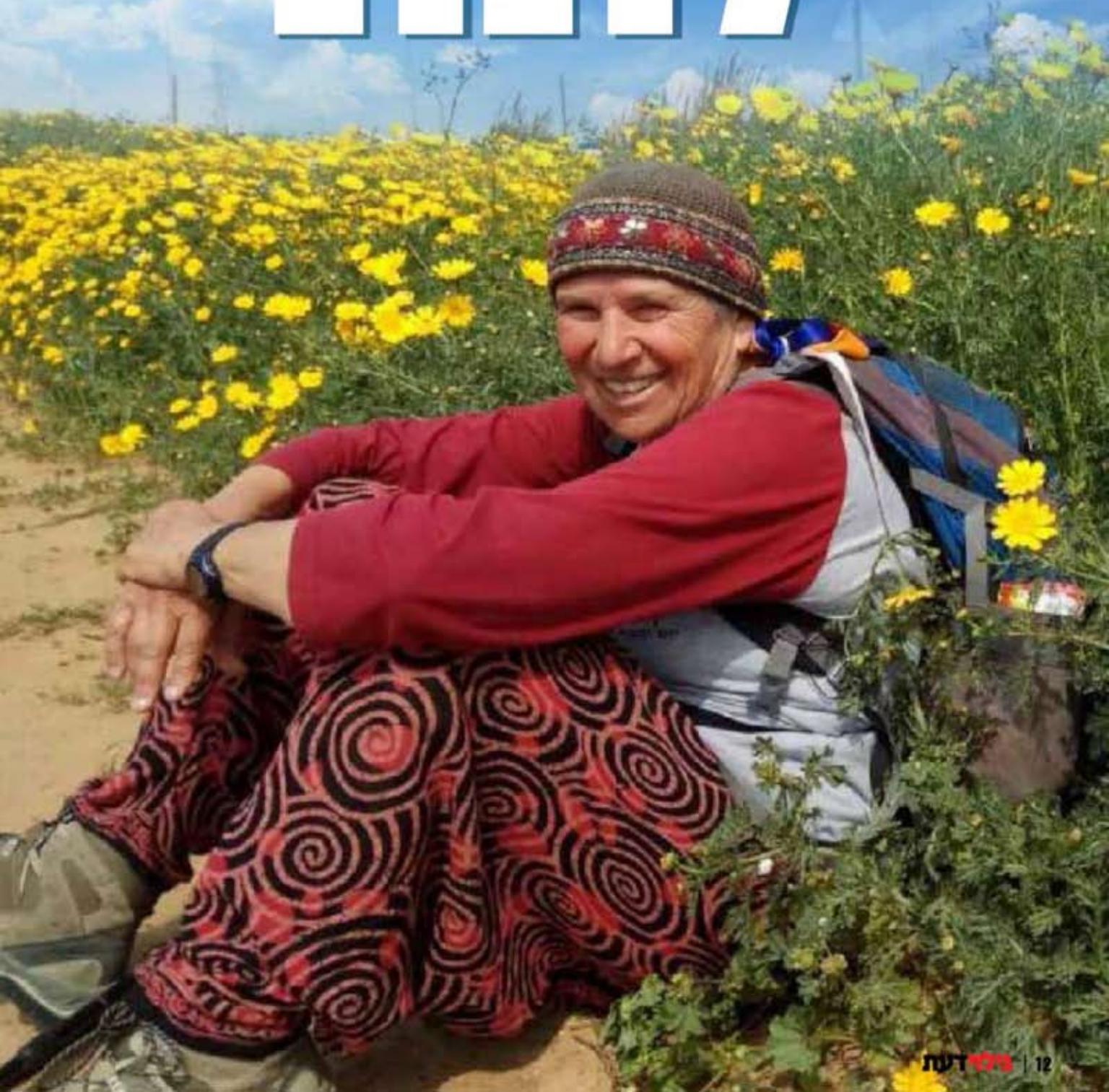
אל תפסקו
את החיים
או שכו
עמוד 18

המלצות
למעינות
בבנימין
ברון אודו
עמוד 23

ואותת בשבייל למה

על תרומות כליה

| יעל אליה מדין |

בגיל 65 תרומה אפרת בדיחי נליה לאישה שלא הכירה. היא משתפת במתנת החיים הנזולה שזכה בה, כדי להדביק אנשים נוספים ברצו לשකול לתרום בעצם, מתוך בחירה מושכלת ומשוחררת

טיפס: אל פנטז המזעקה ממדוזה צען שנה אחרי התחזקה | עטוף עירית זען-קונגען

**חולם התרומה הילך ונדחק
בכל פעם מחדש לקרון זיוית,
בין חזר לעלייה שבבל. מפעם
לפעם היה הקול הפנימי
המודרך סוטני כי: איז זהו?
שכחתי? אבל גם לחולם זהה
בא סוף-סוף הרגע הנכון.
אני קוראת בנחת עיתון וממן
הגילון נשמטה חוברת של
מתנת חיים, מתנדבים למען
השתלת נליה'**

שאפשר להצליל חי אדם בתרומות כליה. הוא הסביר שמצב מחלתו החמיר והדריאליה כבר לא מספיקה לאפשר לו חיים תקינים. והוא סיפר שתריסר ילדיו החלכו מכוחה על השאלה מי מהם יזכה לתרום כליה לאבא ולהציג את חייו בדרך לא קשה. משה, בןו בכורו, זכה בתחרות. 'צotta הטלוייזה מלוויה את כל המשע שלנו אל התרומה'. הנושא כולם עוד היה דחוק מן התודעה הארץ אף בעולם. ליבי גרש. כשהאני אהיה גדולה, לחשבי קול פנימי, גם אני אתרום כליה. בעורת ה...".

ומשם זה כבר רץ? "רצ' לאט. מרגע החלטתה היא ועד שזכותיה להידום באושר אל ניתוח התרומה חלף חצי יובל. באותו טילע עם הרביברים הייתה בת 40. גולן בן זקוני היה פועל לבן שנה. אמרית הלב 'בשאני אהיה גדולה' התכוונה קודם כל כשאיסים את פרק גידול הילדים. בשיאו של המאבק על הגולן וcitiyel ביקורו איש מגש של הרביברין בשבייה הרעב שלו בגמלא. אחריו הגולן בא סיפורו של פרק גוש קטיף. עברנו אליו בן לילה עם שלושת

"גברים משועשעים לקבל מני מיל ולגלות" שכותבת הדוא"ל שלו היא 'אפרת קשת'. גם כתובות הדואר הפיוי לא שונה בהבחנה; אין אצלם לרווחות או לשכנונות. אבל קשת רק בת 46, אוvrת תרע. אולי פעם, תחת אש, ביום 20 כשהגעת לקשת בטרופים, תחת אש, ביום השישי לילדתה יש מאין, בלבונך בקוניטרה: באנו להפנזה ונפלט לנו יישוב. כשקשת התקרכבה ליום הולדת 40 התיחסתי בהחלה של הגע לכותב את הסיפור המופלא הזה. קמתי מכיסא המחשב בעבור שבושים על אש קפנה) ושלוחתי לדפוס שניים של בישול על אש קפנה, 'פתחות נולדה'. יש אומרים שהוכחות מתארת את ההוויה שליל היולדת של קשת. לשון אחרת, 'זאת ילדותה השנייה', והגולן הוא בה כינור ראשון. השביעיה הפתוחה של שמות ילדיי משתרעת מכינורת עד גולן".

מאייה הגע הרצון שלך לתרום כליה? "ובכן, גם זה קשור בגולן. בשנות ה-90 רכזת העננה כבדה ושהורה בשמי עתיריו של הגולן: אם יישאר במפת ישראל או חיליה יימסר לסוריה בעבור הסכם שלום. הייתה פעילה מאוד במאבק על הגולן בנסיבות דעת הקהל הישראלית והועלמית ובגזרת מתקבל החלטות. כך הפסיק לשעל מסדרונות הכנסת בחירותים אחר לבו של כל ח'יב אפשרי. בין היתר ניסיתי למѧבקנו את הרוב אברהם רוביצ' ע"ה, שעמד בראש סיוע הדגל התוריה. הענין לא זכה לברכה חמה של שותפיו החדרדים, אבל אני ניצلت' קשי'illardות משוכנות ביתוגן בירושלים וחוקתי' אותו לטובות העניין. הרביברין, שהיה ציוני גורל בלבו ושירות בצעירותו בצה"ל ובנעורים בשירות הלח"י", געשה ליריד אמת של הגולן. פעם באתי לדבר אותו בלבשת ועדת הכספים שבראשה עמד. לתורמת מזאתינו מוחבר למוכנה אימונתי של האחות. זו דיאליה', הסביר לי הרוב. אני חולה בא-ספיקת כלויות, והמכוננה מדרמה את תפקיד הכלויות בסיכון הרם מן הרעלים. מצבי מחיב אותי להתחבר לשולש פעמים בשבוע לדראלייה למשך ארבע שעות, ולמי יש זמן? או הבאי מכשיר לכאן, ואני מוחבר אליו ומסיים בעבודתי". ליבי נצבט.

"ויסדרנו מסורת שנתית משפחחת רביץ המורחבת מגיעה להתקאה בקץ גולן או בגיליל ומתיילת יום אחד בהדרכת מישחו מאיתנו. פעם כשמערת לולות על האוטובוס השוכר למען השבט גילתי שצotta טלויזיה מצטורך אלינו על ציריו. הופתעת. שאלוו בצד את הרביברין אם הוא מעוניין לחת פומבי לתמיכתו במѧבקנו. לא', ענה הרוב, 'אני מעוניין לחת פומבי לעובדה

התחלתי לroxע על המסלול, חצי שנה של בדיקות קבועות. פיזיולוגיות ונפשיות. אני יודעת בכל פעם מן הגולן בחזרה לעוד אחת ועוד אחת, לפעמים קל"ב, לטבריה או לצפת, ולפעמים לאיכילוב, שבו בחרותי לתורם.

"טוב, אובססיבית או לא, מחייבת לא היה מצב לוותר על החלום. 'עוד לא אמרתי את מילתי האחרונה', אמרתי לתמר. 'אלך לשפר תפקודי כליה, ויפגש'. תמר רק חייכה ואולי חשבה שעדרף שאותהليل להתרגל לדיעון. נשים רבים סבבי ניסו לנחם אותו: 'תמצאי לך בקהלות מעשה חסド אחר'. נכון, אבל אני hari לא צאתה למסע וחופש אחר אתגר של חסד. הקב"ה הקירה לנגד ענייני את הרב רביעי וסיפורו, ושתי כלויות קפצו וקראו בכל עזה: 'אנחנו רוצחות להיפרד ולהציג חיים' נבראנו אומנגן בזוג, אבל מתברר שאחת מספיקה לאדם עד אחרון ימי הטוביים.

גונטשטיינר גבריאל יאנז'ר ואשתו נעמה מהתו ציון

אפרת גדקין עם עוזמה טושטלר הכליה, שבוגרים אחורי התחלות

2018/9/3 12:04

<>

לצפת, ולפעמים לאיכילוב, שבו בחתיו לתרום. מונה הקילומטרים שלי כבר עובר את אלפיים במצטבר. זיהו ענייני כימים אחדים' באחבות החלים המתקרב אל התגשותו הנכפת. אבל לרכיבונו של עולם היו תוכניות אחרות. נראה שעדרין לא הייתה בשלה לתרומה נינוחה. על ספר סוף מסלול, בוועדה חמורת הסבר חרוצת הנורות, נכתلت. ליבי נפל בקרבי, והشمיים נפלו אליו על ראש. הייתכן? אין מצב, אני אערער, אני אדריש עלמות! הרותיק הבדיקות של מזהיר.

"או זה שלא, או לא למורי. השגתי פגישה עם ד"ר תמר אשכנזי, ראש מרכז ההשתלות. גם אני קיבוצנית, אמרה לי תמר, 'נכנסת לי לבב. בואי לרמב"ם. ניגש בחזי הדרך'. תמר הצבעה לי, על העורבה שלבדקה אחת - עם רלוונטיות כליה לעניין, יש להרות, בדיקת תפקודי כליה - ניגשתי שבע פעמים. בשלוש מהן לא היו הבדיקות מספקות. לא נראה לך שיש פה מישה מרכיב אובייסטי? תחתה תמר, ואני חייתי במרירות. 'המברנו איתך בפעם הקודמת', אמר לי ריאש הוועדה בעבור שלוש שנים. זה תפקידנו. נהמתי כשותך כך: hari יש לזכור הפנים אלני. הוויה וולווה של תחיליך הבדיקות המיגען. אפשר לחוש שגבני משתרך תור של כמעט תורותם ממך ההשתלות בתל אביב ועד ביתי בקשת בגולן, שתתקי לטור עצמי מחשכה שלא הייתה מיטיבה במיחוד את מצביכם. הבנתי את הראש של משדר הבירות בעניין זהה: הוועדה רואה בעצמה אחראית לשלים גוףו ונפשו של התורם יותר ממנה עצמו, אף כי איןנו בדוקILD חסר שיקול דעת. אם חילילה יסתבר בתרומה, אומרת המרינוות הוזו, ובמיוחד אם זהה נוחש בקבלת החלטה עד רמה אובססיבית, הוא עלול להקלע למשבר נפשי, לתபיס את הראש בדיעבד ולתגידי לעצמו: מה ראייתי לשוטות זו.

<>

הknenuim כshawotobos הילדים של כפר דרום על על מטען, משארו אחורי עשרה יתרומים חדשים. שלושה ילדים קטועי רגלים ונפצעים נספים. אחרי שסייענו להעמיד יש מאין בית ספר מלדי כפר ורום, נקבעתי להקים את ועד יישובי תבל כתף. הקשר נמשך עד גיורוש ולאחריו. את שלוש מלוחמות ישראל האחוונות בעזה בילדתי באשקלות, מסייעת כליל'א כוכבת בחזיות העוזה. גיל 60 הגיעו, ואיתו מתנה מעצמי לעצמי - חלום ישן ללבת את שביל ישראל מצד צד רצף עם המיזים המופלא נגשימים בשבי ישוא". החיזיק דרכקי, והלטמי פעם נספתת את הכל שוב ושוב - חצי פלוס.

"חלום התמורה הלהר ונוחק בכל פעם מחדש לkrin זווית, בין חדר לעלייה שלב. מפעם לפעם פעל פעם המודרך סונט bi: או זהוו? שכחת?! הקול הפנימי המודרך סונט bi: או זהוו? שכחת?! אבל גם לחלים זהה בא סוף-סוף והגע הנכו. שבת חיל המועד פשתה תשעה". אני קוראת בנותה את עיתון 'מקור ראשון'. הופכת דף, ומגילה נשמטה חוברת של 'מתנת חיים', מתנדבים למען השתלת כליה. בהנוף ד אני הדרפת מפני העיתון וצוללת לתוך החוברות:acket סיפוריו חיים של התורמים האחרונים. אני קוראת מכרכבה לכירכה בשימה עצווה ובעיניהם וומותע. החלום מכבה בכל עוז על קירות האבן. בעמל רב אני ממחכה לשולשת כוכבי צאת השבת. מדריק מהשב כדי להירשם לתחילה. אבל רגע: מבין המיילים מבצתת אליו הזכורות היומיות של לספרית העומר. באופן חריג לחולין מתנוססת בראשה שורה כחולות אותן: 'הספרה מוקדשת היום לכל תורמי הכליה הנගברים של עמותת מתנת חיים'. איז שולחת מבט לוגבה: יהודה, ריבנו של עולם, שמעתי. הינה: נרשמה".

ומה ממש? ספרי קצת על התהילה.

"כן, הסיפור עוד ארוך. התחלתי לroxע על המסלול, חצי שנה של בדיקות קבועות, פיזיולוגיות ונפשיות. אני יודעת בכל פעם מן הגולן בחזרה לעוד אחת ועוד אחת, לפעמים קל"ב, לטבריה או

לשם מה אם כך נבראו לו לאדם שתים? והרי אין מיותר לפניו יתברך?! שמא ביקש הקב"ה ללחוש באוני ברואו: אתה ממש לא חביב, זו מידת חסידות. אבל אם נשאך לבך לבחור בכם מרצויך החופשי, ואתה בריא ושלם בגוף ונפש, ראה, צייחתי אותך בשתי כלויות. אחת בעכוורת ואחת בשכיל לחת.

"חציו שנה לפני שמלאו לי 65, מגבלת הגיל (הדרשנית) העלינה לתורמת כליה, חזרתי אל תמר. אשבנعني אותו שמנגע לך תחליך חורר', אמרה. שכנעתו. נסעה לבקשת הוועדה למרכז ההשתלות בתל אביב לפגישת אישית עם פסיכולוגית קלינית מצוות הוועדה. כעבור שבוע התקשרה אליו חmeno: 'טוב, תגידו לפאולינה (מתאמת ההשתלות של איכילוב) שתמצא לך מושתל או מושתלה חדשה, ובואי נתחיל את תחליך הבדיקות מחדש'. אם יש לארם אלבום של גגעי השיא בחיזיו, הרגע הזה רשם ביד בוטחת את אחד הדפים היפים שבו'."

מה היה למשפחה שלך להגיד בעניין?
 "טוב, הם כבר הבינו פחות או יותר עם מי יש להם עסוק, לאורך החיים ובעניין זהה. הם ליוו אותי לቤתו, מתפרחים לשיר איתי לאורך המסדרונות בבקשתי את 'זוכנו לעשות מעשים טובים בעניין'. לא נורא. שורת לבד, והם זוממו. אימא, מעולם לא ראיינו אותן כהה באורות', אמרו כעבור ימים אחדים, מנהכים אותן על החידך המוזהש שאספתי הכל הנראה אל דמי בהדר גניתוח והשאיר אותי בבית החולים לשמונה ימים במקום לשנים וחצי.

"את הנתרמת שלי פגשתי בטבעות בחדר המתנה לוועדה. היא אישת בעל אינטלקנציה מוגבלת, ולא הייתה מסוגלת להאמין שהוא אכן הולך לקרוות לה. לאורך השנתיים שמאז השתכונעה. לאחרונה חלקנו חוויה משותפת נוספת: היא בחדרה בחוסTEL שלה, ואני בבית, היינו מבקרים מחחשש לקורונה. התבהרה, ברוך הוא. נותרה שותפות מוגצת של כליה לב מרחק כ-200 קילומטר".

מה תרצה לומר עם ישראל לסיום?
 "באחרית ימי של אהובנו והנדיר דבר אברהם ישיעיו הבהיר זצ"ל קיבלי את ברכתו להפיק חוליצה חדשה לתורמים: זה חולצת דרייפיט לבנה ועליה כיתוב בירוק וסגול, צבעי הלווי של העממותה. מאחור היא מדועה בחירות: 'כליה אחת, אבל לפניך'. כך היא נישאת בגאותה בטילים למיטבי לכת, במרותנים וכדיושים. אבל בחזיות היא מכrichtה: 'חומרתי כליה, וכיתי במותנת חיים'. אז זה הדבר: מדובר במעשה שמוסכה את בעליו ברמת חיים מסווג חדש. למי שכSID' לך וביעיר משתקק לך הרעיון אני קשה וחסית לא מסוכן. בתו מחכים יותר מאף חולים שהולכים ונמקים בדיאליה עד קצה תחולת החיים. למען כתבתי את ספרי השני, 'זאתה בשכיל לחת'. אני מברכת אתכם שתזכו באושר הצורף של מתנה הנ Tingva הוזת". ■